

ZÁVOD

MAREK BÍLEK

Marek Bílek

ZÁVOD

Copyright

Autor: Marek Bílek

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou

Autorka obálky: Aneta Čamová

2016

ISBN:

978-80-7512-409-8 (ePub)

978-80-7512-410-4 (mobipocket)

978-80-7512-411-1 (pdf)

OBSAH

HLUBOKO	5
PROLOG	5
KAPITOLA PRVNÍ	8
KAPITOLA DRUHÁ	18
KAPITOLA TŘETÍ	28
KAPITOLA ČTVRTÁ	38
KAPITOLA PÁTÁ	45
KAPITOLA ŠESTÁ	55
KAPITOLA SEDMÁ	65
KAPITOLA OSMÁ	75
KAPITOLA DEVÁTÁ	87
KAPITOLA DESÁTÁ	97
EPILOG	109
02	111
ZÁVOD	180
DVA DNY PŘED ZÁVODEM	180
DEN PŘED ZÁVODEM	199
V DEN ZÁVODU	205
11 HODIN DO KONCE ZÁVODU	240
8 HODIN DO KONCE ZÁVODU	246
7 HODIN DO KONCE ZÁVODU	252
5 HODIN DO KONCE ZÁVODU	258
4 HODINY DO KONCE ZÁVODU	262
HODINA DO KONCE ZÁVODU	276
KONEC ZÁVODU	283
Info	290

HLUBOKO

PROLOG

Doktor Pavel Straka se otočil zpátky k pacientce na operačním stole a sklonil se nad její pravou rukou. Ostří skalpelu se zařízlo do kůže tak přesným sebejistým pohybem, že ani jedna kapka krve se neobjevila na běloskvoucí kůži.

„Jen dál klidně ležte, paní Ostrá,“ zamumlal doktor přes roušku, odložil skalpel a sáhl pro několik svorek, které ležely na plechovém stolku vedle hlavy pacientky. „Musím říct, že vaše zranění je vskutku kuriózní. Již dlouho jsem neměl takovou práci. Bude potřeba hodně šití, ale až skončím, nikdo nepozná rozdíl. Sama uvidíte.“

Paní Ostrá dál nehybně ležela s hlavou odvrácenou na druhou stranu. Když se Pavel nedočkal odpovědi, sám pokračoval v monologu, aniž by jeho ruce vykonaly jediný mylný pohyb.

„Pamatuji si vás ze srazů vedení družstva. Tehdy jste ale měla jiné vlasy. Musím říct, že takhle nakrátko vám to opravdu sluší. Snad se vás tím nijak nedotknu, když řeknu, že je měla podobně i moje nebožka žena.“

Paní Ostré se to nedotklo. Doktorova žena byla vyhlášenou krasavicí.

„Za pár týdnů to bude osm let, co jsem ji ztratil. Petr se s tím našťestí již smířil. Přece jen mu bylo teprve dvanáct, když nám ji vzala mrtvice.“

Ozvalo se cvaknutí, když doktor vytáhl svorky z rány a ta se stáhla k sobě. Odhodil svorky do misky s vodou a sáhl po lékařské jehle s již navlečenou zelenou nití.

„Petr mi dělá starosti,“ spustil, až když udělal pár prvních stehů. „Celý týden je na koleji v Praze a přijede jen na víkend. Někdy ani to. Většinu víkendu doma stráví zavřený v pokoji a se svým otcem nechce marnit čas. Byl tak odměřený i ve škole? Pamatuji si dobře, že jste ho měla několik let na angličtinu, že?“

Odpovědí mu bylo ticho znamenající souhlas.

„Musím uznat, že jste odvedla výbornou práci. Díky vám se Petr hned, jak nastoupil na gymnázium, dostal do nejlepší skupiny angličtiny. Ve druháku strávil několik týdnů v Londýně a od té doby si prý až dodnes s lidmi, které tam potkal, píše. Minulé léto se dokonce ze dne na den rozhodl, že by je rád viděl. To víte,“ zasmál se dusivě Pavel Straka přes roušku, „že nebylo jednoduché sehnat tak narychlo letenky, ale našťestí mu vaše neteř hned ten večer zabookovala jednosměrný let. V životě jsem neviděl nikoho tak rychle balit, aniž by na něco zapomněl. Zpátky přijel posledního srpna autobusem. Ještě, že mu škola začínala až druhého září, protože po příjezdu spal skoro dvacet hodin v kuse.“

Sáhl pro nůžky a těsně nad jizvou přestříhl přesahující nit.

„No vidíte, už jsme vlastně ve čtvrtině práce,“ prohlédl si své dokonané dílo jako Picasso svůj obraz. „Ale předtím, než budu pokračovat, si skočím zakouřit. Snad vám to nebude vadit.“ Stáhl si

rukavice, hodil je z dálky s infantilní radostí přesnou trefou do koše a odložil svůj lékařský plášť na věšák u dveří.

„Za chvíli jsem zpátky a přišiji vám ten zbytek,“ věnoval paní Ostré poslední pohled, než se za ním zavřely dveře s nápisem *Pitevna*.

KAPITOLA PRVNÍ

Poté, co k večeru naložil svůj kufřík s dokumenty na sedačku spolujezdce do nového Volva, zavřel dveře, opřel se o ně zády a opět si zapálil. Již od mládí měl Pavel spoustu pravidel, podle kterých se celý život řídil. Jedním z nich byl i naprostý zákaz kouření v jakémkoliv dopravním prostředku. Mezitím, co se pokoušel kouřit co nejmaleji, aniž by mu cigareta vyhasla, vytáhl z kapsy mobil a zkontroloval, jestli se mu náhodou jeho syn neozval.

Marná naděje, pomyslel si, když neviděl na displeji žádné upozornění na přijatou SMS. Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi. Podržel tlačítko pro rychlou volbu, dokud telefon nezareagoval. Poté si chytil cigaretu do levé ruky a telefon do pravé. Další jedno z nesmyslných pravidel, že bude vždy telefonovat jen pravou rukou, kterou bohužel i kouřil. Cítil, jak má prsty kolem cigarety nezvyklé zkroucené, neuměl ji v levé ruce držet.

„Ano?“ ozvalo se unaveně po druhém tónu.

„Ahoj Petře! Jak jde škola?“ pokusil se doktor o veselý tón, i když sám byl za celý den hrbení nad tělem ztahaný. Slunce před ním se dotklo horizontu a ozářilo střechy vzdáleného města Pelhřimov.

„Ahoj, stalo se něco?“

„To ti nemůže táta jen tak zavolat, aniž by nic nepotřeboval?“

„Popravdě je to víc než nepravděpodobné.“

„Odhalil jsi mě,“ povzdechl. „Chtěl jsem se zeptat, jestli tenhle víkend přijedeš?“

„Asi jo. Nikdo na koleji nezůstává, tak mi asi nic jiného nezbyde,“ protáhl jeho syn poslední větu, jako by čekal, že ho napadne jediný rozumný důvod, proč nejet domů, ale žádná spásná myšlenka nepřišla. „Podívám se, jak mi jede autobus, ale myslím, že bych mohl být doma už zítra dopoledne.“

„Už zítra? No to je výborné,“ usmál se mimoděk doktor při pohledu na cigaretu, která mu přímo před očima samovolně vyhasla. „To bychom mohli něco k večeru podniknout, až se vrátím z práce.“

„To asi ne, tati. Musím za víkend přečíst dvě knížky od Maupassanta a udělat k nim referát.“

„Chápu,“ odpověděl smutně Pavel, i když mu na rtech pořád hrál úsměv, který se až po několika vteřinách začal ztrácet. „Tak tím pádem zítra. Ahoj.“

„Tati?“

„Ano?“ řekl s nadějí v hlase.

„Jen kvůli tomu jsi mi nevolal, vid’?“

„Ne,“ podíval se s povzdechem na desky za sklem automobilu. „Slyšel jsi o učitelce Ostré?“

„Slyšel. Prý brutální vražda. Byly toho plné noviny. Proč?“

Doktor chvíli nemluvil. Čekal, až to jeho synovi dojde. Vždycky mu to došlo.

„Máš jí tam, vid’?“

„Mám.“

„Vážně to bylo tak zlý, jak to rozmázly noviny?“

„Po pravdě jsem se jí snažil sešít dohromady celý den. Ten se sekáčkem musel mít strašnou sílu.“

„To stačí, doktore,“ zadržel jeho syn ve sluchátku dávení. Posledních pár let, když měl plné zuby naturalistických detailů, které si jeho otec ani nepřipouštěl, že je říká nahlas, ho začal oslovovat *doktore*. „Prý toho magora ještě nechytli. Myslíš, že na základě pitvy můžeš dát policii nějaké vodítko?“

„Mám pár otisků, ale asi bude většina jejich vlastních, když se kryla před ranami. Za nehty jsem ale našel trochu kůže, tak možná z toho by mohla být pachatelova DNA, jestli ho alespoň škrábla. Už jsem to policii poslal.“

„To je dobře. Doufám, že ho chytí brzy. Byla to dobrá ženská. Musím jít. Ahoj, tati.“

„Ahoj, synu.“

Mobil vložil do kapsy a vzal si nedopalek zpátky do pravé ruky. Chvilí si ho prohlížel v zamyšlení, jestli má cenu kvůli posledním dvěma centimetrům vytahovat zapalovač, ale nakonec se rozhodl nechat si svůj zlozvyk na jindy. Sedl si do auta a nedopalek vložil do popelníku pod ruční brzdou. Než nastartoval, vytvořil si v hlavě upozornění, aby nedopalek ihned po jízdě vyhodil. Nesnášel pach cigaretového kouře v automobilu. Stejně tak nesnášel jeho chuť poté, co cigaretu dokouřil. Zvláštní. Kouřil již osm let, ale i tak po každé cigaretě měl ve zvyku dát si dvě mentolky, které ukrýval ve schránce spolujezdce.

Nejdříve nastartoval motor a vyřadil, aby se nemusel starat o pedály a měl více volného prostoru ve chvíli, kdy se nahnul ke schránce, aby zjistil, že mu mentolky došly. Navíc se při manévru vrácení se zpět do svého sedadla opřel loktem o desky se spisy

ohledně pitvy paní Ostré, které chtěl večer přepsat do svého laptopu doma v pracovně. Silný papír se pod jeho loktem zlomil a vytvořil na povrchu viditelnou jizvu.

Pavel nesnášel zmačkané dokumenty. Raději odbrzdil, zařadil rychlost a vyjel z malé příjezdové cesty, která k policejní pitevně vedla. Po chvíli jízdy otočil desky, aby byly zmačkanou stranou směrem k sedačce. Nejel daleko, ale i tak mu v hlavě šrotovalo několik věcí, na které nemohl přestat myslet, a tak mu cesta přišla delší než obvykle. V jejich okrese je vrah. Navíc to musel být někdo známý. Jejich městečko mělo sotva dva tisíce obyvatel a díky základní škole, radnici a společenským akcím znal každý každého nebo spolu byli rovnou příbuzní.

Další věc, na kterou nemohl přestat myslet, byl stále jeho zvláštní vztah se synem. Chtěl by si ho nějak udobřit, potěšit, sblížit se s ním. Ale to nebylo nic jednoduchého. Petr prostě nedokázal pochopit, co jeho otec dělá za práci. S odporem ho pozoroval, když doma vařil a jednou se dokonce pozvracel, když svého otce viděl krájet maso na steaky. Přitom se Pavel pokoušel v něm vzbudit vášeň medika, kterou on sám poznal až na střední škole, ale nebylo to k ničemu. Petr se po gymnáziu rozhodl studovat literaturu a otcovy obhajoby medicíny ho nedokázaly přesvědčit.

Spustil se lehký déšť. Pavel zapnul stěrače a bez dalšího přemýšlení pozoroval, jak voda zaplňuje přední sklo, aby ji po chvilce stáhla gumička stěrače do strany a boj přírody s technologií začal nanovo. Po několika minutách sjelo jeho Volvo z hlavní silnice a pustilo se příjezdovou cestou k na první pohled opuštěné dvoupatrové budově čtvercového půdorysu, která jako by z oka vypadla klasickým totalitním cihlovým vilkám na okraji Prahy. Za budovou se rozkládalo dvacetimístné parkoviště již z poloviny obsazené. Pavla to překvapilo. Podíval se na palubní počítač a zjistil, že není ani šest hodin. Běžně se v pátek klub zaplňoval až po osmé.

Zaparkoval vedle černé vyleštěné Audi s poznávací značkou složenou z nul. Gregor už musel být uvnitř. S povzdechem si Pavel naposledy prohlédl polámané desky s dokumenty pro připomenutí, že má večer ještě práci a nemůže se zdržet dlouho. Sebral z popelníku jediný nedopalek, vylezl z auta ven a proběhl nepřestávajícím studeným deštěm pod stříšku zadního vchodu. Rukou si pročísl běžně na svůj věk ustupující šedivé vlasy a podivil se, jak je letošní duben studeným měsícem. Vajgl odhodil do popelníku na zábradlí vedle dveří.

Neobtěžoval se obejít dům v takovém počasí a vstoupil rovnou zadním vchodem do salónku, který sloužil několika zaměstnancům jako kuřárna a vedl z něj vchod rovnou do kanceláře majitele budovy a vedoucího podniku.

Již po prvním zaklepání se ozvalo hromové: „Vstupte“.

„To mi pověz, kterej zmetek tohle mohl udělat?“ zakroutil nevěřícně hlavou padesátiletý chlap s mohutnými rameny, hustými vousy a oholenou hlavou. I kdyby na sobě neměl značkovou košili a na nohou vyleštěné kožené polobotky, každému muselo být jasné, že s tímto mužem není radno si zahrávat.

„Ono není jednoduché říct, že to musel být rovnou zmetek, Gregore,“ zakroutil Pavel hlavou, aby si ho jeho přítel začal všímat a odtrhl oči od polonahé ženy u svých kolenou. „Může to být kdokoliv z nás. Představ si, že to mohla být i žena!“

„Tomu bych se ani nedivil. Sedí mi to víc, když si představím hysterickou ženskou se sekáčkem v ruce. Víš, prostě ženská v amoku. Když si představím chlapa, tak úplně vidím

úchyláka, jak jí s kamennou tváří porcuje a pak masturbuje nad její mrtvolou..." zakuckal se.

Žena, která se na kolenou do té doby věnovala své práci, tázavě zvedla oči. Její kolegyně, která do té doby doktorovi jen tancovala na klíně, se zvedla a posunkem ukázala na pár vedle.

„Ne, děkuju,“ překvapila Pavla její němá otázka. „Mně opravdu stačí jen ten tanec.“

„Víš co? Mně dneska taky,“ ukázal Gregor oběma ženám na dveře a ty poslušně odešly. Poté si zapnul kalhoty a podíval se na svého dlouholetého přítele. „Úplně mě přešla chuť, když si při tom povídáme o tvý práci.“

„Já už to ani nevnímám.“

„Všimnul jsem si,“ přešel majitel klubu ke skříni a zády k doktorovi se v ní chvíli přehraboval. Pak se k němu otočil se dvěma sklenicemi z půlky plnými zelenou tekutinou. „Ale to neznamená, že si dneska nechci užít i jiným způsobem.“

„Hele Gregu, já nevím, jestli si mám dát. Čeká mě doma ještě nějaká práce a navíc se mi zítra ráno vrací Petr.“

„Jaká práce tě může čekat v pátek večer?“ položil Gregor jednu sklenici na barový stůl mezi koženými křesílky a sedl si. „Řeknu ti, jak to vidím já. Celý týden pracuješ od nevidím do nevidím, a když konečně máš trošku volna a navštívíš doma svýho starýho kamaráda, tak si s nim nechceš dát ani skleničku? Navíc, když oslavuje?“

„Co oslavujeme?“ Rozhodl se v duchu Pavel a sáhl po skleničce s absintem.

„Přece výročí!“ Rozsvítily se majiteli jiskry v očích. „Je tomu již pět let, co jsem tenhle hamepejz... pardón... soukromý klub uvedl do chodu a ty, můj kamaráde,“ poplácal Pavla svalnatou

rukou s rolexkami na zápěstí, „tím pádem slavíš se mnou jako můj věrný host!“

„Tomu říkám slušný důvod, proč slavit, ale raději mě nenazývej zákazníkem. Já sem jezdím za tebou, ne za ženskýma.“

Přitukli si, aniž by Gregor utrousil jakoukoliv poznámku na téma zákaznictví. Chodí k němu Pavel každý pátek? Chodí. Nechá si od holek zatancovat? Nechá. Tak je přece zákazník! To, že s nimi potom nespí, je jen jeho osobní věc. I když podle toho, co tvrdili vyhazovači, Pavla několikrát viděli, jak doprovází některou ze zaměstnankyň podniku. To, jestli ji odvedl na autobusovou zastávku na hlavní silnici a dal jí peníze, aby nemusela tancovat v takovém podniku a vydala se do světa, je jen jejich věc. Ale cestou na hlavní ulici bylo na příjezdové cestě mnoho zákoutí a laviček, které tam Gregor umístil úmyslně. Jestli je někdo využívá nebo ne, ho vůbec nezajímalo. Hlavně, když ráno byly peníze na stole a ženský v pořádku večer nastoupení u baru.

„Uf,“ třískl prázdnou sklenicí Gregor o desku stolku, „to si člověk dvakrát rozmyslí, než si opět naleje.“

„Myslíš?“ pohupoval prázdnou sklenicí Pavel a díval se na svého zámožného kamaráda s potutelným úsměvem na rtech.

„Stejně je na čase opravdu na chvíli pracovat,“ vyhoupl se Gregor z křesla a přešel kancelář ke dveřím, za kterými se ozývala taneční hudba. „Já půjdu projít podnik, jestli všechno jede tak, jak má. Nechceš najít tu slečnu, ať ti dotancuje celou sestavu?“

„Nechci,“ odložil Pavel také sklenici na barový stůl a zvedl se, „ale poznám, když mě někdo vyhazuje z kanceláře. Budu na baru.“

Prošel dveřmi do velké místnosti potopené v modrém přítmí barevných neonů. Gregor se během několika vteřin ztratil v davu. Na baru naštěstí bylo skoro prázdné, protože mezi hosty

neustále chodila spousta hostesek, které rozdávaly drinky, protože Kerberos byl jeden z podniků, kde se vybere vysoké vstupné a potom se může zákazník stravovat zdarma. K jídlu tu byly jen pytlíky buráků a želé s vodkou, ale kdo by snad zavítal do takového klubu kvůli večeři?

Uprostřed místnosti se táhlo molo jako na módní přehlídce, ale v pár detailech se lišilo. Bylo celé červeně podsvícené a konečná část byla zakulacená s tyčí uprostřed, stejně tak jako další dvě menší obloukovitá mola po stranách. Vždy, když sem Pavel přišel, měl chuť se zeptat majitele, jestli byl půdorys mola ve tvaru penisu v plánu, nebo je to jen šťastná náhoda. Po pár panáčích na baru a několika tancích špičkových gogo tanečnic na to ale vždy zapomněl.

„Jako obvykle?“ usmála se na něj vcelku upřímně Jessika, když se vyškrábal na příliš vysokou barovou stoličku.

„Jistě, Jess,“ kývl a pozoroval její křivky, když se ohnula pod bar do lednice a vytáhla odtamtud třetinkové lahvové pivo. Věděl, že Jessika bude jen její pseudonym, ale nedychtil vědět její pravé jméno. Stejně tak ona neznala jeho. Většina dívek byla z dalekých měst a jezdila za prací jen na víkend. V pondělí doma s kapsami plnými zmačkaných pětistovek recitovaly, jak dělají víkendové práce v kanceláři, i když každému v jejich okolí včetně rodiny musela být pravda jasná.

Pivo před ním přistálo na baru i se sklenicí a otvůrkem.

„Jen pivo?“ ozvalo se vedle něj ve chvíli, kdy se k němu barmanka otočila zády a přešla k zákazníkovi na druhé straně pultu.

Pavel se otočil za hlasem a zjistil, že na barové stoličce, o které si do té doby myslel, že je obsazená upoceným tlouštíkem v kvádru, sedí mladá žena ve společenských šatech. Prohlédl si ji od hlavy až k patě, než odpověděl, a uvědomil si, že neví, kam ji

zařadit. Na jednu ze zaměstnankyň podniku měla na sobě moc pěkné šaty, které spíše zahalovaly, než odkrývaly. Na nohou se jí leskly vyleštěné kožené kozačky, které končily přesně v místě, kde začínala černá krajka šatů.

„A-ano,“ začal nesměle Pavel, když se její černé oči zapíchny do těch jeho, „je teprve začátek večera. Na tvrdý alkohol je spousta času.“

„A absint nepočítáte jako tvrdý alkohol?“ odhalila neznámá běloskvoucí zuby s nepatrnou mezerou mezi řezáky a potáhla z cigarety, kterou držela mezi nataženým ukazovákem a prostředníkem ze zvednutým loktem dál od těla, aby jí kouř nešel na vlasy.

Jak mohla vědět, že pil absint? Ani jedna z dívek, které za nimi přišly do kanceláře, již tam nebyla, když se Gregor vydal k baru. Navíc podle Pavlových znalostí se v baru kanceláře vyskytovalo nejméně dvanáct druhů alkoholu. Gregor si s radostí říkal gurmán a rád degustoval již během dne. Kdokoli jiný by ho nazval alkoholikem.

„Máte zelenou kapku na košili,“ odušila jeho rozpaky neznámá a ukázala na jeho límeček. Pavel se musel usmát na detektivními znalostmi, kterými žena oplývala.

„Nejste tu kvůli vraždě?“ zkusil se zeptat. Napadlo ho, že se možná jedná o jednoho z externích vyšetřovatelů vraždy paní Ostré, které mohli poslat z Prahy, aby se vyloučila možnost masového vraha. Třeba je to lesbička, která se přišla podívat na krásné svůdné ženy stejně tak jako většina chlapů, co tu byla. Ale to by tu neseděla s ním. Možná přišla jen ze zvědavosti.

„Ano i ne,“ odpověděla tajemně a dál očima brouzdala po místnosti. V mžiku oka otočila hlavu zpátky k Pavlovi, který v té chvíli sahal po láhvi s pivem a chtěl si ho nalít do sklenice. „Nezůstaneme spíš u toho absintu?“

„Proč ne?“ Pokrčil Pavel rameny a zamával na Jessiku.

„Dáš si k tomu pivu třeba oříšky?“ Rozmáchlým gestem utřela barmanka pult kvůli kroužku zkondenzované vody od láhve.

„Zatím ne, ale poprosím tě o dva absinty.“

„Koukám, jaký má na tebe Gregor vliv,“ odtušila barmanka a nalila od oka zelenou tekutinu do dvou sklenic s širokým dnem. „Pij to pomalu, je to studený,“ zažertovala a opět odešla.

Pavel se zasmál, až se zakuckal. Vytáhl z náprsní kapsy saka kapesník a nechal si ho po dobu kašle u úst.

„Můžeme?“

Žena proti němu již držela sklenku v ruce a druhou rukou si upravovala své nepoddajné havraní vlasy, aby se jí nepletly do cesty při pití. Cigareta zmizela.

„Jistě,“ schoval Pavel kapesník a zvedl svou sklenku proti ní. „Takže... na zdraví?“ odtušil.

„Jistě,“ zacukal ženě koutek úst, „ať se nám *mor* vyhne obloukem.“

Pavel najednou spolkl celý obsah sklenice, aniž by se soustředil na ženin podivný přípitek, a se zavřenýma očima potlačoval slzy. Než je ale otevřel, zatočila se mu hlava a to byla poslední věc, kterou si z toho večera pamatoval.

KAPITOLA DRUHÁ

Probral ho až mráz, který se mu zakusoval do krku a postupoval dál hlubinami mozku, kde se měnil na tupou bolest. Zmateně zamrkal, aby se ujistil, že neoslepl. Kolem něj byla naprostá tma. Pokusil se posadit, ale nastupující kocovina smíchaná s omamnými látkami neznámého charakteru mu to nedovolila. Zanechal proto marných pokusů a soustředil se na ruce, kterými prohraboval hlínu kolem sebe. Ano, byl určitě v lese. To si uvědomil dříve, než mu pod rukama projelo listí v nastalém vánku. Kromě praštění větví o sebe nebylo slyšet zhola nic.

Najednou dostal dětinský panický strach, co na něj může číhat v lese. Už pomalu rozeznával praskot lámáných větví blízko něj, naprosto rozdílný od praštění stromů ve větru. Cítil, jak se strach v jeho útrokách zvedá a začíná ho paralyzovat.

„Ne!“ křikl do noci a opravdu cítil, jak strach ustupuje. Bože, co si to namlouvá, uchechtl se sám sobě. Žádné nadpřirozené bytosti, žádní hejkalové, víly a vodníci. Prostě naletěl na jeden z nejstarších triků na světě. Ta ženská mu určitě dala něco do pití, odvedla ho napůl v mrákotách do lesa, kde ho prachsprostě okradla a zmizela. Nikdo v klubu se určitě nad jevem, že si krásná mladá žena odvádí senilního pětapadesátníka do noci, hledající nejbližší lavičku, nepozastavil.

Zatřepal levou rukou, která ho jako by odmítala poslouchat, aby dodal svému příběhu fakta tím, že se ujistí o nepřítomnosti stříbrných hodinek. Jaké překvapení, když ucítil těžký chladný

kov, jak mu klouže po kůži. Zkusil se zavrtět a ucítil v zadní kapse kalhot tlak. Peněženka byla také na svém místě. Něco jiného ale poutalo jeho pozornost.

Zvedl pravou ruku a přešel si s ní po látce kalhot, kde ho před chvílí zastudilo. Pod prsty ucítil něco lepkavého a zároveň zvláštní, ale známý pocit v podbřišku. On ejakuloval!

Rozklepanými prsty sáhl do kapsy a nahmatal svůj telefon. Nechápal, co se mohlo stát. Kdyby ho zdrogovala a pak si s ním užila, proč by ho nechala v lese? Leda pokud jí neujela ruka, když mu dávala něco do pití, a nepředávkovala ho. Opravdu se cítil slabý jako nikdy předtím a hlava se mu mohla rozskočit.

Já měl mrtvici, uvědomil po sečtení všech příznaků.

Záře z displeje telefonu ho na chvíli oslepila. Namířil proto světlo do noci a čekal, až si oči přivyknou. Opět se ho začal zmocňovat panický strach, tentokrát vyvolaný možností, že se sám nedokáže postavit a nikdo ho tu nemusí najít. Když konečně začal rozeznávat tvary pokroucených kmenů kolem sebe, světlo z displeje zhaslo, když se automaticky zamkly klávesy. Položil si telefon na hrudník jako svou milenkou, které bezmezně věří.

Pokud se nedokážu postavit do pěti minut, vymýšlel si ultimátum, zvednu telefon a zavolám Gregorovi. Komu jinému?

Opět odemkl klávesy a světlo se rozlilo do blízkého okolí. Otáčel mobilem ze strany na stranu, aby se pokusil zorientovat podle nějaké indicie. Přímo u jeho nohou stál starý buk s popraskanou kůrou a pokrouceným kmenem, který se vzpíral minimálně do výšky patnácti metrů. I když se nejspíš jednalo o nejvyšší strom v celém blízkém okolí, nikdy ho neviděl a nedokázal si představit, kde by se v okolních desítky kilometrů velkých lesích mohl nalézat.

Podle hodin na telefonu bylo půl druhé. Uběhlo pět minut a on se stále nedokázal postavit. Vytočil Gregovo číslo, ale po několika vteřinách se ozval medový ženský hlas, který okolní ticho prořízl jako nůž máslo, že majitel je nedostupný. Pavel hovor položil a podíval se na hodnotu v pravém horním rohu. Žádný signál.

Zkusil se opět posadit. V hlavě mu vzniklo nové ultimátum se stejným pětiminutovým režimem, ale místo telefonování chtěl začít volat do noci o pomoc. Povedlo se mu to! Záda ho bolela, jako by ho někdo přes ně přetáhl pálkou, ale zůstal sedět. Cítil, jak ho síla pomalu opouští a hlava se mu začíná zaklánět. Z posledních sil se zapřel rukama o zem a otočil se o sto osmdesát stupňů tak, aby se mohl opřít o strom.

I když se mu to povedlo, telefon mu při pohybu vypadl z ruky a nyní ležel displejem dolů v prohnilém listí. Pavel po něm rychle sáhl, dokud se displej opět automaticky nevypnul, protože by tak mohl přijít o jediný zdroj světla. Celý terén byl pokrytý listím a stačilo by jediné slabé zafoukání větru a telefon by už nenašel.

Ve chvíli, kdy zvedl telefon ze země a ten na desetinu vteřiny osvítil okolní prostor, než opět zhasnul, si všiml mrtvolně bílé ruky, která se také po telefonu sápara. S křikem stáhl ruku zpět a pokusil se strachem ochromenými prsty vyťukávat kombinaci, aby se displej opět rozsvítil, a on viděl, kdo proboha se to po něm v noci uprostřed lesa sápe.

Až na třetí pokus se mu to povedlo. Celé to mohlo trvat maximálně pět vteřin, ale Pavel měl pocit, že to bylo nejméně pět minut a ten neznámý ve tmě ho mohl již dávno chytit a zakousnout se do něj, roztrhat ho, rozsápat ho a zahrabat jeho ostatky do listí...

S pocitem, že každou chvíli bude zvracet, otočil svůj zdroj světla do míst, kde před chvílí viděl ten jasný pohyb. A hrůzou

zakřičel. Ruka tam opravdu byla. Jen ten pohyb se mu zdál. Ano, jinak to přeci nebylo možné.

V listí jen dvě stopy od něj leželo tělo. Havraní vlasy, nyní postrádající veškerý čarovný lesk, ležely zplihle na obličejí se slzami rozmazanými očními stíny a rtěnkou, která v pravém koutku tmavla a měnila se na tenký pramínek končící na šíji. Krajka šatů byla roztrhaná v cáry a jednu botu měla rozepnutou.

Pavel si ale těchto detailů nevšímal. Nedokázal se jí přestat dívat do očí. Její panenky, které ten samý večer obkreslovala jedovatě zelená duhovka, se nyní topily v černém bazénu zaschlé krve. Běльмо prostě zmizelo.

Aniž by si uvědomoval spojitosti, vybavila se doktorovi v hlavě analýza. Již takto krví podlité oči viděl, ale nikdy ne v takovém množství. Ta žena musela být uškrcena. Jen při této formě zabití oběti stoupne tlak v bulvách natolik, že popraská oční žilnatina. S pocitem, který později nedokázal popsat, si prohlédl zbytek jejího těla. Na kůži krku neměla známky po škrcení. To bylo divné. Roztrhané šaty a poloha, kterou tělo svíralo, ukazovaly na stopy po znásilnění.

Ale jak do toho proboha zapadal on? Ano, sám na sobě cítil, že ejakuloval, ale jak prozrazoval flek na kalhotách, rozhodně to nebylo při kopulaci. Telefon zhasnul.

Konečně, pomyslel si trpce Pavel s pocitem, že již na mrtvolu před ním neposvítí jen proto, aby mohl předstírat, že tam není. Že on nesedí v lese vedle mrtvé ženy, se kterou ho naposledy viděli, a poté ji našel ve chvíli, kdy sám neví, co se doopravdy stalo. Ne. Dokud byla tma, mohl dál svému mozku vnucovat myšlenku, že před ním leží jen další případ, jen další práce, kterou musí udělat. Ohledat tělo, zkusit najít nějaké důkazy a poslat je do laborky.

Nebo také ne. Vždy je tu víc možností.

Zkusil se zvednout. Kupodivu to najednou šlo. Mozková příhoda nejspíš nebyla tak silná, nebo ji prostě teď zastínil šok. Možná, že až se doma podívá do zrcadla, uvidí, jak má svěšenou polovinu obličeje, ale nyní se skrčil ve tmě nad místem, kde podle něj bylo tělo. Rozsvítil mobil a vložil si ho do úst, aby měl volné ruce. Hned vedle těla byla v listí menší prohlubeň, ve které se on sám probral.

Převalil do ní ženu, která tak s tupým bouchnutím narazila čelem do odhaleného kořenu mezi listím. Doktorovi přešel mráz po zádech. Byl zvyklý otevírat lebku, aby našel tumor, který zabil pacienta, ale nikdy s tím člověkem ještě tentýž den nemluvil. Vlastně mluvil. Jednou...

Jen z profesionálního hlediska odsunul ženě z tváře vlasy, aby se ujistil, že její obličej ještě více nepoškodil a s hrůzou si uvědomil, že ta žena před ním nebyla žádná žena. V přítmí klubu s vrstvou make-upu a sebevědomým chováním možná mohla hrát přibližně osmadvacetiletou. Nyní, když z ní všechno kouzlo života vyprchalo, před ním leželo tělo sotva dvacetileté dívky.

Ucukl s pocitem, že sahá na dítě. Rychle začal shrabávat listí z okolí, nevšímaje si větviček, které se mu zabodávaly do rukou a rozškrabávaly kůži pokrytou jaterními skvrnami. Ani si svou dokonanou práci neprohlédl, zvedl se na nohy, otočil se na patě a prohlédl si statný buk. Pokoušel si vtisknout do paměti pokřivený vykotlaný kmen, který přecházel do dvojité koruny jako po úderu blesku. Mýtinu ozářil měsíc.

Teď si vyjdeš, ty parchante, pomyslel si a vydal se sotva prostupnou stezkou.

Zbytek noci si pamatoval zahalený v mlze zapomnění. Nevěděl, jak dlouho mu trvalo, než se dostal na hlavní silnici, odkud to bylo sotva půl míle do klubu. Místo, aby se vydal pro svůj automobil, otočil se ke klubu zády a vydal se po rozpadlé krajnici čelem do protisměru. Za pár kilometrů došel ke svému domu. Naštěstí byla stále tma, i když se nad horizontem už objevil růžový pás, prozrazující přicházející ráno.

Uviděl prosvítat střechu jednopatrové vilky na okraji městečka s dlouhou příjezdovou cestou a vysokým plotem, díky kterému měl při pohledu z okna na chvíli pocit, že je na samotě a automobily jsou slyšet z velké dálky zpoza stromů, i když jeho pozemek míjely jen o pár metrů. Zašel do lesa a začal se opět prodírat trnům, dokud nenarazil na houbařskou stezku, která vedla podél vysokého plotu hluboko do lesa.

Sloupky plotu byly rozmístěné přibližně dva metry od sebe a mezi nimi se vzájemně protínaly dřevěné lišty natřené tmavě hnědou barvou. V nadcházejícím ranním světle se leskly černě jako úhoři. Pavel se vytáhl na nízkou zídku, nad kterou teprve začínaly prkna, a chytil se vrchní části sloupku. Druhou ruku položil na ostrý okraj dřeva a ochránil tak své břicho, když se přes plot přehoupl a dopadl na druhé straně přímo na kostrč.

S pocitem vibrující páteře několik vteřin jen strnule seděl a v tichosti nadával na celý prokletý svět. Potom skloněný jako profesionální zloděj přešel k terase, na kterou vedly prosklené dveře. Vytáhl z vnitřní kapsy saka klíče a jedním z nich se pokusil třesoucí se rukou odemknout. Až když si druhou rukou stiskl zápěstí, třes přestal a on se trefil do klíčové dírky.

Domem se ozval táhlý pisklavý zvuk oznamující posledních třicet vteřin, než bude zavolána bezpečnostní firma. Pavel přeběhl v zablácených botách po huňatém koberci, který pokrýval podlahu jeho pracovny s naleštěným starožitným stolem, koženou

kancelářskou židlí a koženým gaučem, který se ke koberci, dřevěnému podbití místnosti a cihlovému krbu vůbec nehodil.

Pavel otevřel krytku alarmu a raději druhou rukou, která byla přece jen jistější, natukal číselný kód, který ukončil ten příšerný zvuk. Zadoufal, že ho neslyšeli sousedi. Neztrácel čas pohledem do zrcadla, aby věděl, že jeho sako a kalhoty jsou na vyhození. Svlékl se a hodil je do krbu. Až se vrátí, tak je spálí. Ze skříně vytáhl teplákovou soupravu, kterou na sobě neměl nejméně pět let, a spěšně se do ní oblékl.

Když odcházel z místnosti, sáhl na poličku pro malý neoznačený klíček. Zavřel a zamkl za sebou dveře terasy a přešel po anglickém trávníku nevelkého zadního pozemku. Dřevěná kůlna s veškerým zahradním náradím, které představovala jedna sekačka, zahradnické nůžky, lopata a rýč, stála až u zdi, která oddělovala jeho zahradu od sousední.

Klíček cvakl v narezlém zámku na dveřích a do nosu Pavla praštil zatuchlý pach hnijící trávy. Nejspíš zapomněl vyčistit břity sekačky z minulého týdne. Sáhl pro rýč a dvířka za sebou opět zamkl.

Neobtěžoval se přecházet zpátky k plotu, kudy přišel, a raději se vyhoupl přímo na rovnou stříšku kůlny a z ní přes plot zpátky na houbařskou stezku.

Zpáteční cesta ke klubu mu trvala déle, než doufal, protože již nechtěl jít po okraji silnice. Prodíral se trnitým lesem jen několik metrů od krajnice a v duchu bojoval s časem. Skrze větve již začaly probleskovat první sluneční paprsky. Posledních několik dnů bylo zamračených a neustále poprchávalo, ale dnes jako na potvoru musí vyjít sluníčko, aby víkendoví zahrádkáři a měšťáci mohli přijet a strávit čas nad maličkými záhonky s mrkví a ředkvičkou.

Každou chvíli ranní ticho protnul ostrý zvuk automobilu, směřující k nedaleké zahrádkářské osadě, čítající přibližně čtyřicet chatiček velikosti věžeňských cel na Pankráci. Nemluvě o pozemcích s maximální výměrou pár desítek metrů čtverečních, které oddělovala pletiva. Ti, kteří se o svá rajčata báli nejvíc, navíc přes dráty plotu přetáhli černé fólie, aby si ochránili své soukromí. Na konci větrného podzimu tak zahrádkářská kolonie připomínala pirátskou loď ztracenou v bouři, protože silné vichry roztrhaly igelity a ty z poslední vůle vlály na částech plotu jako lodní plachty.

Pavel neměl měšťáky právě v lásce. Byli to právě oni, kteří okupovali každý volný milimetr v jinak tiché a malebné části Vysočiny. Ty jste potkávali s poloprázdnými houbařskými košíky a oni vás bez pozdravu míjeli s nenávisným pohledem na houby v tom vašem. To oni nechávali všude odpadky, protože byly zvyklí, že to za ně městská úklidová firma odveze, nemluvě o parkování na všech možných a nemožných místech, protože nikoho nenapadlo při výstavbě zahrádkářské kolonie, že ke čtyřiceti chatičkám je také potřeba parkoviště pro čtyřicet aut.

Právě v této chvíli by ale raději vyměnil všechny plné košíky za šanci, že tu nepotká jediného houbaře, rybáře či pytláka. Co by si o něm asi pomysleli, když by ho uviděli v teplákové soupravě s rýčem v ruce uprostřed lesa přibližně v pět ráno? V hlavě si vytvořil plán, že při sebemenším pohybu raději ihned rýč odhodí a začne klusat. Snad by tím získal podobu ranního ptáčete, které si jde zaběhat. S přihlédnutím k jeho rachitické postavě a shrbenému postoji díky zakřivené páteři do oblouku by tím dokázal obalamutit jen jedince po lobotomii. A těch tu v okolí moc nebylo.

Ze silnice se opět ozval automobil. Pavel se příkrčil ve křoví, dokud se zvuk neztratil v dálce. Poté vylezl zpátky na silnici. Musel být již na místě, kde by se měl napojit na stezku, která ho dovede až tam...

Ano! Mezi stromy na opačné straně silnice vystupovalo něco, co by se v noci dalo nazvat stezkou. Ve dne to připomínalo jen náhodný průlez mezi dvěma stromy. S pulzujícím srdcem si přehodil rýč do druhé ruky a zrychleným krokem se vydal po cestě vystlané hniječím listím. Nepamatoval si přesně, jak daleko před pár hodinami šel, ale byl si jistý, že ze stezky nesešel ani jednou. Slunce se schovalo za mrakem a v lese se opět rozhostila tma.

Ani ne po kilometru mu začal po zádech stékat studený pot. Podivné. Když šel v noci v úplné tmě na druhou stranu, necítil nic jiného než nutkavý pocit jít dál. Najednou měl opět strach, panický a nezvladatelný. Kolena se mu roztrásla a do očí mu vyhrkly slzy, jak se pokoušel v šelestu listí rozeznat zvuky, které by signalizovaly možnou hrozbu.

Lesem projel silný proud větru, až se stromy nad jeho hlavou s hlasitým skřípotem otřely o sebe. Cítil, jak mu do vlasů padají kousky kůry, ale místo útěku k některému z rozložitých kmenů podél stezky, zůstal stát strnule na místě a čekal.

Vítr ustal stejně rychle, jako se objevil. Z nedalekého vřesoviště se ozvalo zakrácání. Doktor Straka instinktivně otočil hlavu za tím zvukem a všiml si pokřiveného buku jen několik stop od něj.

Od paty kmene se táhly místy nabobtnalé kořeny prokazující stáří stromu. Pavlovi připomínaly hnisající rány. Opřel se o rýč. Pár stop od hrany rýče vykukovaly zpod listí prsty s černě nalakovanými nehty. Lak po noci strávené v podmínkách, se kterými rozhodně výrobce nepočítal, popraskal a na hranách nehtů se odloupl. Nyní připomínal jen obrovské vybarvené krvavé stínky, jako by si oběť přivřela všechny prsty naráz do dveří.

Doktor se již nemohl dál nečinně dívat. Opět vytáhl studené tělo zpod listí a v dolíku po něm začal kopat. Půda byla kupodivu málo prorostlá kořeny a brzy dokázal jámu prohloubit přibližně o

stopu. Odhodil znechuceně rýč stranou a vrátil se k tělu. Bylo již tak ztuhlé, že ho musel v loktech silou ohnout, aby se do jámy vešlo. Shrábl hlínu zpět a vytvořil tak nízkou mohylu. Za celou dobu se dívce ani jednou nepodíval do tváře. Dal si práci a nahrabal z okolí nějaké listí a tím hrob zakryl. Stejně až poprvé pořádně zafouká, všechno listí opět odvané pryč, pomyslel si.

Došel si zpátky pro rýč a chtěl se vydat cestou pryč, doufaje, že dokáže vzpomínku na dnešní noc vytěsnit. Po několika krocích mu to ale nedalo. Zastavil se. Vrátil se ke stromu. Nohy mu připadaly jako z olova, ale ta potřeba ho vedla dál. Možná jen díky tomu, co právě teď udělá, mu půjde lépe zapomenout.

Rozmáchl se rýčem a jeho ostrou hranu ponořil minimálně dva centimetry do kůry pokrouceného kmene buku. Ještě několikrát údery zopakoval plnou silou. S každým úderem cítil, jak se jeho zoufalství prohlubuje, ale nepřestával.

Celý zpocení se nakonec vrátil zpátky na cestu. Rýč táhl vysíleně za sebou. Do stromů se opět opřel vítr silnější než kdy předtím. Jak proletoval mezi větvemi a otíral se o jehličí a o dosud nespadané listí, zněl jako ženský nářek. Ale co by si namlouval. Mohla to být prostě jen meluzína.

KAPITOLA TŘETÍ

„Jak ses měl, tati?“

„Hm?“

„Povídám, jak ses měl?“

„Ale jo, dobrý.“

Opět nastalo ticho.

Seděli společně v malé jídelně. Petr, jeho syn, právě dojídal třetí trojúhelníček dovezené pizzy. Sáhł do krabice pro další, aniž by spustil oči z otevřené knihy opřené o mísu s ovocem.

Pavel se zatím své porce ani nedotkl. S lokty na stole se čelem opíral o první články prstů. Přemýšleł. Ráno se ještě jednou vytratil z domu a prošel lesem ke klubu pro auto. To nyní stálo zaparkované na vjezdu do garáže a Pavlovi sloužilo jako skoro dvoutunová upomínka nočních událostí. Hlavou se mu honily obrazy rozvátého listí, ruce zamazané od hlíny a slabý svit z mobilu na lesní stezce.

„Vypadáš přepracovaně,“ objevily se synovy oči nad vrcholem knížky. Pavel v nich poznal ustaraný výraz. Něco, co kdysi mívala i jeho matka. Jeho obočí se zkrabatělo tak, že vytvořilo úzkou rýhu nad kořenem nosu.

„Neměl jsem lehký týden,“ přikývl doktor Straka a s odporem se pustil do pizzy. „Ale co ty? Povídej, jaký je studentský život na koleji?“

„Právě teď nic moc,“ odmlčel se jeho syn na chvíli, než přečetl další odstavec. „Je toho teď opravdu hodně, takže většinu volného času strávím v knihovně.“

„Neříkej, že si nenajdeš alespoň trochu času a nevyrazíš někam se spolužáky?“ Odhodil pizzu po prvním soustu zpátky na talíř. Z množství protlaku, které se při kousnutí vylilo zpod vrstvy sýra na jeho ruku, se mu zvedl žaludek. Aby zakryl dávení, zakašlal a utřel si ruce špinavé od kečupu do ubrousku.

„Není snadný po celém dni učení vypnout a jít někam ven,“ nevšímal si Petr otcova chování a dál si vychutnával již poslední kousek pizzy. „Stejně mi to učení pak hlavou šrotuje. A když se mi povede uvolnit, narazím na spolužáky, kteří nemluví o ničem jiném a je to tu znova.“

„Uvolnit?“ zkrabatil čelo Pavel. V hrudi mu na chvíli přestalo zběsile poskakovat srdce, které svůj rychlý tep od rána nezměnilo. Konečně se mohl soustředit i na jiný problém. „Jak uvolnit?“

„Ale tati,“ zvedl se s povzdechem Petr od stolu a odnesl talíř do dřezu. Ozval se zvuk tekoucí vody. Doktor ho chvíli podezíral, že začal mýt nádobí jen kvůli tomu, aby se svému otci nemusel dívat do očí.

„Petře, já mluvím vážně. Myslíš, že já jako student na medicíně neměl přístup ke drogám? Já si je mohl i sám vyrábět v laborce, chápeš?“ Odnesl talíř ke kuchyňské lince, doufaje, že si jeho syn nevšimne, jak kulhá. Postavil se vedle něj a zadíval se mu do tváře. Petr s rukama ve dřezu jen dál zíral na špinavé nádobí.

„Já neberu drogy, tati.“

„Vážně? Někdy se mi zdá, že vy mladí máte pokřivený pohled na to, co je ještě droga a co už ne.“

Větší silou než chtěl, hodil talíř mezi ostatní do dřezu. Ozval se zvuk rozbíjeného porcelánu.

„Au! Co to sakra děláš?“

Petr zvedl ze špinavé vody ruku, která se ihned zabarvila lesklým proužkem krve, který pokračoval od dlaně po předloktí. Petr se zájmem ruku zvedl, aby viděl, jak mu krev pokračuje až k lokti. Než stihl jeho otec cokoliv udělat, sesul se bez jediného slova na podlahu.

Petr stále trochu zelený ležel na gauči v pracovně. Na čele měl mokrou utěrku. Pavel využíval chvíle, kdy byl jeho syn stále v bezvědomí a vyčistil mu ránu na dlani. Byl to sotva centimetr dlouhý řez, ale silně krvácel.

Jak je to možný, pomyslel si, když přetahoval proužek lepenky, kolem ruky, aby mu ránu stáhl. Můj otec doktor, známý chirurg, já jsem taky doktor a on? On sebou švihne při pohledu na trochu krve.

Dokončil první pomoc a rychle sebral pár zakrvácených tampónů a strčil si je do kapsy, protože Petr se začal probírat.

„Co se stalo?“ zamumlal a jednou rukou si přitiskl hadr k čelu.

„Omdlel jsi.“ Pavel se to pokusil říct normálním hlasem, ale i tak v něm zazněla slabá výčitka.

„Aha,“ prohlédl si Petr obvázané zápěstí, „díky za první pomoc.“

„Nemáš za co,“ vstal doktor a odnesl lékárníčku zpátky do skříně. „Děje se ti to pokaždé? Jako malej si tenhle problém neměl.“

„Jen když je to moje krev,“ pokusil se Petr posadit. Zelená v jeho tváři vybledla a on si raději rychle opět lehnul. Pavel to mlčky pozoroval.

„Tady máš,“ podal mu širokou sklenici na whisky plnou vody. „Vypij to do dna.“

Odsunul synovy nohy z druhé poloviny gauče na zem a sedl si. Zacinkalo sklo. To když sám postavil stejnou sklenici, jakou měl v ruce i jeho syn, na stůl a nalil si do ní vizoura. Poté se otočil k Petrovi, jestli je jeho sklenice už prázdná.

Ten rychle dopil vodu, posadil se a natáhl sklenici k otci.

„Tohle bys mi jako doktor naordinoval po ztrátě vědomí?“

„Samozřejmě že ne. Který doktor by ti nabídl panáka po ztrátě vědomí?“ Sáhł do kapsy a vytáhl krabičku cigaret. Petr si bez jediného slova vzal, s cigaretou v koutku počkal, až si otec připálí, a poté si od něj půjčil zapalovač. „Ale popravdě moji pacienti jsou vcelku nenároční.“

Myslel to jako vtip, ale Petr místo pousmání naprázdno polkl.

„Chceš tenhle tvůj problém nějak řešit?“ zkusil doktor spěšně změnit téma.

„Nepotřebuju ho řešit.“

„To si vážně myslíš?“ I když si to Pavel nechtěl připustit, cítil se zahanbeně, že právě jeho syn...

„Musíme o tom vážně teď mluvit?“ Odložil Petr prázdnou sklenici. Lokty se opřel o kolena, prohrábl si vlasy a zadíval se z okna ven na zahradu. Pavel si až teď všiml, jak je jeho syn ztahaný. Pod očima měl modré kruhy, které v několika místech překřížovaly vrásky člověka, který toho moc nenaspí. V tuhle chvíli ale řešili něco důležitějšího.

„Co když...“ vstal Pavel z gauče a přešel ke stolu, aby si sklenici dolil. „Co když pojeděš autem se svou rodinou a budete mít nehodu? Kdo ošetří tvou manželku, když ty sám budeš ze hry, protože ti poteče krev z blbýho nosu, zatímco tvoje žena bude vedle tebe umírat?“

„Kdyby moje žena zemřela při autonehodě, tak se zabiju,“ odpověděl naprosto chladně Petr s pohledem upřeným do zahrady.

Ozval se třesk rozbíjeného skla.

Pavlovi vypadla sklenice s whiskou z ruky přímo na žáruvzdorné dlaždice před krbem. Nevšiml si střepů ani rozlitého alkoholu, který pomalu stékal na drahý perský koberec. S němým úžasem se díval na syna. Vážně mu právě Petr vyčetl, že sám nespáchal sebevraždu, když jeho vlastní matka, Pavlova manželka, zemřela?

„Chci tím jen říct...“ zkusil začít nějak Petr, aniž by si uvědomoval, že jeho otec právě prodělává druhou mrtvici tentýž den, „že to neberu jako problém. Díky tomu vím, kdo jsem. Díky tomu vím, co s mým životem. Je to složitý.“

Pavel neodpovídal. Místo odpovědi přemáhal strašlivou bolest v levé hemisféře. Připadal si, jako by mu někdo vyvrtil do lebky díru a teď s každým úderem srdce kapal horké olovo přímo

na jeho mozkovou kůru. Zatmělo se mu před očima, ale dál cítil, že se mu nějakým nadpřirozeným způsobem povedlo zůstat stát. Petr zatím dál mluvil, ale Pavel z jeho monologu nevnímal ani slovo.

„... A proto nikdy nepochopím, jak jsi to mohl udělat!“ zakřičel Petr poslední větu, což byl jediný důvod, proč ji jeho otec dokázal přes hukot v uších slyšet. Jeho syn vyskočil z gauče a bez jediného pohledu na svého otce utekl z místnosti pryč.

Hned, jak se za ním zabouchly dveře, se Pavel svezl na studené dlaždice před krbem a stulil se do klubíčka.

Probral se až skoro po hodině. Celé jeho tělo se topilo ve studeném potu a každý sval ho bolel, jako by právě uběhl maraton.

Podařilo se mu doplazit až ke gauči, aniž by se pořezal o rozbité sklo. Vyškrábal se do něj a lehl si. Naštěstí měl přes záda pohovky přehoz, který teď roztřesenou rukou stáhl na sebe a doufal, že ho tenký materiál ochrání před prochladnutím. Usnul.

Běžel lesem, ale kdykoliv se ohlédl, věděl, že je něco těsně za ním, i když to neviděl. Aniž by hledal logickou podstatu toho nápadu, uvědomil si, že by ho stín nemusel pronásledovat do míst, kde je světlo.

Ve chvíli, kdy ho to napadlo, se před ním mezi korunami stromů vykreslila rovná střecha budovy se čtvercovým půdorysem. U zadního vchodu se svítilo.

Přeběhl malé parkoviště a vběhl do světla přesně v okamžiku, kdy se o něj něco otřelo směrem od pravé klíční kosti až po lopatku, až mu to roztrhlo látku saka, košile a kůži. S vibrujícím srdcem se otočil, ale ve tmě nebylo nic vidět.

Dveře klubu se samy otevřely a on vešel dál, i když mu slabý hlásek v hlavě radil, že bezpečnější by bylo zůstat v bezpečí světla žárovky až do rozednění. V zadní místnosti nikdo nebyl, ale z klubu se stejně jako vždy ozývala taneční hudba.

Prošel dveřmi do Gregorovy pracovny a dalšími rovnou do hlavního sálu. Nikdo tu nebyl kromě Jessiky za barem, která s prázdným výrazem utírala sklenici.

Sedl si na barovou stoličku.

„Dva absinty,“ ozval se přímo vedle jeho ucha šepot, který barmanka v žádném případě nemohla slyšet.

Pavel se otočil za hlasem, ale nikdo na vedlejší barové stoličce neseděl. Pohledem se opět vrátil k nehybné Jessice, která jen s železnou vytrvalostí dál drhla malou utěrkou sklenici. Překvapením málem vykřikl, když si všiml dvou sklenic se zelenou tekutinou, které na baru rozhodně před chvílí nebyly.

Pozvedl jednu sklenici, aby se přesvědčil, že je opravdu pravá tak, jak může ve snu být. Druhá sklenice mezitím zmizela.

„Opět na *mor*?“ ozvala se žena vedle něj.

Pavel přestal ovládat své tělo. Jako divák pozoroval, jak se jeho hlava stáčí za tím hlasem, jak pozvedá sklenici a přiťukává si s tím neforemným stvořením, kterému zpod kštic černých vlasů nebylo vidět do obličeje. Nedokázal na ni zaostřit. Jediné, co

z celého jejího těla vnímal, byly upnuté šaty a boty. Zbytku těla se prostě světlo vyhýbalo.

Uslyšel třesk rozbíjeného skla a periferním viděním, protože stále nemohl pohnout hlavou, viděl, jak Jessika dále tře holýma rukama zbytky skleničky, která jí praskla v ruku. Čím víc krve kapalo na zem, tím urputněji Jessika vykonávala svou činnost, doufaje snad, že tím sklenici očistí.

Jeho spodního rtu se dotklo studené sklo, jak si bezděky přiložil sklenici ke rtům a vypil ji až do dna. Cítil mezi zuby jemná zrnka něčeho, co rozhodně do absintu nepatří, a když odtahoval ruku se sklenicí od úst, zahlédl na jejím dně zbytky nerozpuštěného prášku.

Temná postava před ním se k němu nahnula. Její obličej teď byl sotva deset centimetrů od Pavla, ale i tak v něm nedokázal rozeznat jedinou strukturu.

Najednou se v klubu zhaslo. Dokonce i sykot, který v posledních několika vteřinách vydávala Jessika za barem, ustal. Kolem Pavla bylo naprosté ticho a on opět věděl, že v té tmě je něco, co sem nepatří.

Zadržel dech, aby mohl slyšet to, co se ve tmě pohybovalo, a s podivem zjistil, že na své tváři cítí teplý dech, ze kterého čpěl lehký alkoholový opar. Zaměřil se na tmu před sebou a vší silou se pokoušel svůj zrak přimět, aby rozeznal, co je jen několik centimetrů před jeho obličejem.

Najednou se před ním otevřely oči se žlutým bělmem a malými černými zorničkami. Duhovky chyběly.

„Jsi můj!“ zachroptěl hlas, který po vteřině nahradil trhaný zvuk, když cizí ruce vzaly za lem Pavlovy košile a roztrhly ji společně s hrudním košem.

Když se probral, venku již začínalo být šero. Musel prospat skoro celé odpoledne. Kupodivu se cítil fyzicky lépe. I když ho stále bolely svaly, ruce se mu přestaly třást a mžitky před očima zmizely.

Po psychické stránce to už bylo horší. Přešel k šatní skříni, a i když na něm pot uschnul, převlékl se a sedl si s dokumenty slečny Ostré k laptopu. Pokoušel se pracovat, ale myšlenky mu přeskakovaly jedna přes druhou.

V celém domě bylo ticho. Pavel v duchu počítal s tím, že Petr je zavřený nahoře ve svém pokoji a čte ty dvě zatracené knihy, na které se při příjezdu vymluvil. Každopádně za celou hodinu, co on sepisoval pitevní zprávu, se ze shora neozval jediný zvuk.

Když byl čas večeře, přešel Pavel do kuchyně, aby se podíval, jestli jsou v lednici alespoň základní potraviny, aby mohl něco uvařit, nebo opět skončí na dovezeném jídle. Dřez byl kupodivu uklizený. Při pohledu do něj pocítil záchvat zahanbení, když si představoval, jak tu Petr uklízel svou vlastní krev, zatímco on spal ve vedlejším pokoji na gauči.

Na lednici na něj čekalo překvapení v podobě nalepovacího štítku se vzkazem. Odtrhl jej a přešel s ním ke světlu, které zářilo z lustru nad jídelním stolem.

Kolikrát to ještě budeme probírat? Potřebuji se teď soustředit na učení. Příští víkend opět přijedu.

Petr

Pavel si vzkaz přečetl dvakrát, než mu došlo, že je v domě sám. Zmačkal lístek do ruličky a hodil ho směrem k odpadkovému koši, ze kterého visela utěrka s rudými fleky. Netrefil se, ale nevěnoval tomu pozornost.

Zhasl v kuchyni a bez večeře vyšel do patra. Po cestě ze sebe shazoval oblečení. Když na sebe ve sprchovém koutu pustil proud teplé vody, sykl bolestí.

Otevřel dvířka od sprchové koutu a podíval se do zrcadla nad umyvadlem. Tam na něj čekalo druhé, ale o to podivnější překvapení večera.

Na pravém rameni se mu táhly čtyři úzké dlouhé jizvy od klíční kosti až po lopatku. Jizvy vypadaly jako několik let staré, ale Pavel si byl jistý, že je ještě dnes ráno neměl.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Celý týden nebylo nic na práci. Pavel chodil na pitevnu jen z důvodu, že nemohl sedět sám v prázdném domě a zaobírat se trýznivými myšlenkami. Ve středu se mu povedlo, když si na rameno nasazoval popruh od tašky s notebookem, strhnout kůži na jedné z jizev. Kupodivu rána ani nebolela a problému si všiml až doma, když si sundal kabát a uviděl rudou skvrnu na košili.

Aby ulevil své psychice, košili hodil do krbu a společně se zbylým oblečením z páteční noci ji spálil. Jako by si jeho vlastní dům nepřál, aby na celou událost zapomněl tak rychle, většina dýmu místo aby proletěla komínem ven společně se Strakovým svědomím, se rozlézala po podlaze, kde vytvářela neprostupný povlak, který zasahoval až po kolena a vháněl slzy do očí. Větrání zabralo Pavlovi skoro celé odpoledne, nehledě na to, že s dýmem opustila dům i většina tepla.

S drkotajícími zuby si Pavel sedl k televizi, ale ze strachu z dalších nočních můr, ji pustil dostatečně nahlas a uvařil si silnou kávu. Přepínal zbuřdarma programy, aniž by si uvědomoval, na co se vlastně dívá, ale byl spokojený, že mu televize zabraňuje, aby se jeho vlastní myšlenky rozletěly nechtěnými směry.

Kolem půl třetí ho z polospánku vytrhl zvuk reklamy, která byla o několik desítek decibelů hlasitější než pořad. S pocitem absolutní únavy jen vypnul televizi a ve stejné poloze zkrouceného polosedu se pokusil usnout, doufaje, že mu jeho vyčerpaný stav

zabrání, aby se ve snu vrátil zpátky do lesa a potkal opět stejnou neznámou.

Jeho přání se mu splnilo na úkor toho, že se probudil již v pět ráno a nedokázal znovu zabrat, protože ho z nepřírozené polohy a nepohodlné sedačky bolela hlava a záda.

Jednou rukou držíc se zábradlí vyšel schody do patra a v pološeru místnosti se pokoušel zaostřit na oblečení uvnitř otevřené skříně. Aniž by přemýšlel nad výběrem, sáhl po khaki kalhotách, které měl na sobě naposledy snad za totality, a fleecové mikině se zipem až ke krku.

S pohledem upřeným tupě před sebe vyšel z domu a vydal se opět známou cestou za domem do přírody. Jen několik set metrů poté, co se mu ztratil lesklý černý plot z očí, dorazil na rozcestí a dal se doprava. Z letargie ho probral až krutý mráz, který se mu zařízl do konečků prstů, jež mu vykukovaly z příliš dlouhých rukávů.

Zastavil se, aby si uvědomil, kam vlastně došel. Krajina kolem něj se změnila. Všudypřítomné duby a buky s rozložitými kmeny a kořeny, které se vinuly i několik metrů od stromu, zmizely a nahradily je vysoké borovice s narudlou kůrou po celých holých kmenech, které se větvily až jen v posledních pár metrech své výšky. Zemi nepokrývala tlející vrstva listí, ale stále zelené jehličí, které i přes lehce zasněžená místa naznačovalo, že jednou opět přijde jaro.

Pavel si nikdy neuvědomil, jak jsou lesy kolem jeho domu ponuré, ale stačilo jen pár kroků a najednou si připadal, jako by navštívil jejich vzdálené příbuzenstvo z venkova, které neznalo předpisy o pesimistickém vzezření.

I teď po ránu vítr pročesával koruny stromů, ale na rozdíl od svých listnatých bratrů zde nevytvářel šelest, který mrazil

v zádech a nutil člověka se neustále otáčet, jestli za některým z rozložitých kmenů někdo nestojí.

Cesta se ztratila mezi rudými kmeny, ale Pavel pokračoval dál, aniž by změnil směr. Najednou les končil a místo něj rostla školka sotva dvoumetrových smrčků, zasazených tak blízko u sebe, že přes ně nebylo vidět.

Pavlův krok se ani nezpomalil, když holýma rukama začal opatrně odstrkovat větvičky ve výši svého obličje. Těch od hrudníku dolů si ani nevšímal, takže se mu otíraly o mikinu a kalhoty.

Najednou se zastavil. Nevěděl proč, ale měl pocit, že i tady ho může něco pozorovat a napadnout. Zdravý rozum, který chtěl ranní procházkou a čerstvým chladným vzduchem vyvolat, se ztratil do neznáma a jeho místo nahradila panická hrůza.

Slunce znenadání zašlo. Stíny mezi stromky zmizely a nahradila je všudypřítomná temnota, která jako by vystupovala přímo ze země a končila sotva půl metru nad ní.

Aniž by měl možnost se pohnout, cítil, jak mu studená kapička potu vyrazila na čele a skrze vrásky si hledá cestu vstříc gravitaci. Pokusil se zvednout ruku a otřít si ji, ale uvědomil si, že křečovitě drží jednu ze smrkových větví tak silně, že se mu menší jehličky zabodávají do dlaně.

Sotva dva kroky od něj se něco pohnulo.

S pocitem, že když otočí hlavu za tím šelestem, může ho neznámé nebezpečí také vidět, zkusil periferním viděním zaostřit na stále kývající se kmínek sotva metrového stromku.

Udělal krok zpátky, ale sám nevěděl, jakým směrem přišel. Navíc pod nohama něco ucítil. Několikrát přešlápl na místě. Měl pocit, jako když stojí někomu na kloubech prstů. Nechtěl, aby se někdo pod podrážkami trápil, ale zároveň ho nechtěl pustit na

svobodu. Sesbíral všechnu odvahu a podíval se dolů. Pod podrážkou mu zakřupalo několik kamínků opuky. Kde se tady vzala opuka?

Než nad tím stačil popřemýšlet, stromky pět metrů před ním se od sebe odtáhly, jako by mezi nimi prošlo neviditelné zvíře.

Pavel udělal nejistý krok zpět, aniž by odtrhl pohled od místa, kde by podle jeho soudu bylo neviditelné já, kdyby pokračovalo směrem k němu. Ve chvíli, kdy se podíval na stromky sotva dva metry před sebou, se stejně jako jejich předchůdci roztáhly, až jeden z nich povolil v kořenech. Ozval se nervy drásající zvuk, jak neviditelná fyzická síla vyvrátila stromek i s kořeny.

Panická strnulost se ve chvíli, kdy vzduch prořízl ten zvuk, ztratila do neznáma. Straka, aniž by přemýšlel nad tím, co dělá, začal křečovitým krokem člověka, který se učí znovu po úraze chodit, ustupovat dozadu mezi stromy. Rozum na něj přímo křičel, až ho rozbolel čelní lalok, že tak pomalou chůzí ho neznámé nebezpečí dožene během tří vteřin, ale jeho ochablé tělo se bránilo myšlenkou se otočit a utíkat zády obrácený k hrozbě.

Sotva udělal jen několik kroků, ucítil, jak se vzduch kolem jeho tváře výrazně oteplil a společně s tím pocitem se mu do nosu vnořil pach tlejícího masa. Srdce mu bolestivě vynechalo, když si uvědomil, co to znamená. Někdo stál přímo před ním a on cítil jeho dech!

Se zadržným dechem zkusil zaostřit přibližně deset centimetrů před sebe, ale každou vteřinou si připadal jako čím dál větší hlupák, který jen šilhá do neznáma a čeká na smrt. Pach z jeho nosu zmizel s vlastním dlouhým výdechem, když už nedokázal zadržet vzduch v plicích, a společně s ním zmizel i prvotní děs.

Než se ale stihl pohnout, ozval se před ním dlouhý sípavý zvuk podobný výdechu obrovských plic medvěda a opět Pavlův nos zaplnil ten pach, až mu do očí vyhrkly slzy. Rozehnal rozmazaný pohled zamrknáním a v tom uviděl něco, v co doufal, že je jen výplodem jeho fantazie.

Vzduch před ním se pohnul. Nevěděl, jak jinak by to popsal. Měl pocit, že je před ním vakuum ve tvaru postavy, které se právě ve chvíli, když zamrkal, přiblížilo ještě blíže k němu, až mu zabralo celý výhled a svět za ním se zdál zkraslený, skoro až bezbarvý.

Aniž by Pavel přemýšlel nad tím, co dělá, z plic vyrazil krátký přidušený výkřik vzduchu, který v nich zbyl. Udělal krok dozadu a o něco škobrtl. Než stačil zareagovat, cítil, jak se propadá několika větvemi, které ho šlehaly po krku a po tváři, a poté ho ovanul nenadálý studený vítr. Počítal s pádem alespoň trochu zbrzděným okolními větvemi na jehličím pokrytou zem, ale místo toho si uvědomil, že horizontální polohu dávno překonal a jeho hlava se ocitla níž než nohy.

Jednou rukou máchl naprázdno ve vzduchu a náhodou se zachytil o úzký kořínek, vykukující z odrolené stěny srázu. Jeho tělo se přehouplo a koleno narazilo do skály, až mu zapraštělo v zápěstí, ale toho si Straka nevšiml a rychle druhou rukou začal hmatat po jílem prorostlé stěně, hledajíc další možnost opory dříve, než se kořínek přetrhne.

Půda se mu pod prsty drolila, jak slepě hledal pevné části. Pohledem hypnotizoval kořen v druhé ruce, aby co nejdéle vydržel. Nohama se přitom snažil nehýbat a nehledat žádnou oporu, aby zbytečně neprovokoval už tak slabé řetězce celulózy, na kterých mu právě v té chvíli závisel život.

Ozvalo se prasknutí, které ale nemělo nic společného s napnutým kořenem. To se jen ohnul a v polovině břicha zlomil Pavlovi nehet na prsteníčku, když v zemi narazil na ostrý kamínek, o který se chtěl zapřít. S pocitem, že už nemůže nic ztratit,

prohrábl prsty zeminu před sebou a strhl tak její tenkou vrstvu, pod kterou se objevil narezavělý pruh jiného druhu zeminy a z něho trčící... další větší kořen!

Nevšímaje si bolesti křečovitě ho sevřel a konečně se odvážil podívat pod sebe. Ostrý úhel svahu se začal po přibližně třech metrech měnit ve strmý kopec s na první pohled ostrými kameny jako ozubený chřtán obrovské bestie. Kdyby spadl přímo na hlavu, jak mu před chvílí hrozilo, byl by na místě mrtvý, uvědomila si chladně diagnózu část jeho mozku.

Opatrně nohama našlápl na úzký stupínek v úrovni svých kolenou, ale nepokoušel se o něj zapřít ze strachu, aby se kořeny neutrhly. Cítil, jak se mu potí obě ruce a že zanedlouho chtě nechtě kořeny pustí. Srdce mu do té chvíle zrychleně pumpovalo, ale teď se mu rozjelo jako zběsilé. To proto, že si uvědomil, co na něj čeká sotva půl metru nad ním schované mezi stromky.

Vzhlédl nad okraj srázu, ale neprostupné, jehličím obalené větve mu nedávaly příležitost se podívat, jestli mýtina, vytvořená před několika vteřinami neznámou silou, opravdu existuje.

Sám věděl, že má v sobě dost síly na to, aby se dokázal vytáhnout zpátky mezi stromky a zjistit pravděpodobný rozsah poškození svého psychického zdraví, ale rozum mu napovídal, že kdyby náhodou byl psychicky v pořádku, znamená to, že neviditelné nebezpečí tam na něj stále čeká.

S pocitem, který má člověk, když se probudí z noční můry pádem z postele, se pustil obou kořenů a nechal gravitaci udělat svou práci. Pád nebyl tak bolestivý, jak si představoval. Přistál na všech čtyřech a chvíli se zavřenýma očima mělce dýchal, dokud se kolem něj okolní prach neusadil.

Až na otlučená kolena a roztrhanou látku khaki kalhot nezaznamenal žádná další zranění, způsobené krátkým ale velice rychlým posunem po skoro vertikálně položené stěně. Zápěstí již

pomalu natékalo a zpod ulomeného nehtu tekli pramínek krve. Vyndal z náprsní kapsy papírový kapesník a ovázal si ho kolem prstu.

Zvedl se ze země a poprvé se pořádně rozhlédl po krajině. Jen několika metrů od něj začínala voda. Musel se dostat až k okraji rybníka. Ten byl přes zimní měsíce vypuštěný, jinak by Pavel vletěl ze školky smrčků rovnou do vody. Zrzavá čára uprostřed ostrého svahu naznačovala, kam až v letních měsících dosahuje zelený neprostupný žabinec.

Pomalým krokem po kluzkých kamenech porostlých tlející řasou se vydal jedinou možnou cestou podél pomyslného břehu. U první zákruty se otočil a prohlédl si celou scenérii, kde málem kvůli svým výplodům fantazie přišel o život. Možná za to mohly prášky, které si večer dal. Každopádně svah ani z dálky nevypadal jako romantické místo pro piknik a Pavel hádal, že kdyby se následkem pádu zabil, jeho tělo by se zapletlo mezi kamení a po napuštění rybníka by ho už nikdo nikdy nenašel.

Stromky, vyčnívající nad srázem jako pomyslná ofina obra s ostrými zelenými zuby v podobě kamenů a s plochým obličejem srázu, se ve větru mírně kymácely. Straka poznal přesně místo, odkud spadnul a za boha nedokázal přijít na to, o co mohl zakopnout. Než se otočil a odešel, zadíval se pro jistotu ještě jednou do stínů mezi stromy a celých deset vteřin čekal na sebemenší pohyb, který by ho utvrdil v názoru, že není úplný blázen.

Ve chvíli, kdy se otočil, se jedna větev nejbližšího stromku u srázu ohnula o necelých pět centimetrů a poté se švihem vrátila do své původní polohy.

Možná za to mohl jen vítr.